

Danske domme i straffesager 1954—1956.

Ved højesteretsdommer O. KAARSBORG.

Straf, sikkerhedsforanstaltninger og arbejds hus.

En let åndssvag, ustraffet 19-årig pige, boede sammen med sin moder hos en morbroder på dennes gård, hvor hendes 20-årige halvbroder ofte kom på besøg. Under et sådant besøg, hvor pigen var alene hjemme, skaffede halvbroderen sig på sit eget initiativ samleje med pigen — der efter sin forklaring var uberørt — og besvangrede hende. Retslægerådet udtalte, at hun ikke skønnedes egnet til påvirkning gennem straf, men at hun, for at hindre nye ligeartede lovovertrædelser, burde inddrages under åndssvageforsorg med foreløbig anstaltsanbringelse for øje. Underretten udtalte, at da hensynet til retssikkerheden skønnedes at kræve, at andre foranstaltninger end straf bragtes til anvendelse, og da de af pigen og hendes tilsynsværge indstillede foranstaltninger, såsom beskikkelse af tilsyn, personlig umyndiggørelse eller anvisning af ophold et bestemt sted, ikke fandtes på forsvarlig måde at tjene formålet, som bedst kunne forventes opfyldt gennem en foreløbig anstaltsanbringelse med eventuel sterilisation, fandtes hun, der kendtes skyldig i overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1, i medfør af straffelovens § 70, stk. 1, jfr. § 17, at burde dømmes til inddragelse under åndssvageforsorg. Denne dom stadfæstedes af Vestre Landsret, idet dog to dommere stemte for, at der blot beskikkedes pigen et tilsyn. Ved H.D. af 16. februar 1954 (U. 1954 p. 309) blev pigen, i tilslutning til denne dissens, dømt til at sættes under tilsyn af en af øvrigheden beskikket tilsynsværge, dog at een dommer fandt det ufornuddent af hensyn til retssikkerheden overhovedet at træffe nogen foranstaltning overfor pigen.

En tiltalt var fundet skyldig i hæleri med hensyn til ulovlig omgang med hittegoods vedr. et ret betydeligt kontant beløb samt i meddelagtighed i tyveri af en tegnebog med 315 kr. kontant fra en person i Nyhavn. Tiltalte, der var næsten 23 år gammel, var tidligere 2 gange fritaget for tiltale for tyveri og derefter bl. a. 4 gange idømt fængsel i indtil 8 mdr. for berigelsesforbrydelser og yderligere fængsel i 5 mdr. for vold. Han var senest løsladt et par mdr. forinden de nu foreliggende forbrydelser. Medens han ved Københavns byret idømtes fængsel i 1 år, idet det i betragtning af hans ungdom fandtes overvejende betænkeligt at idømme ham arbejds hus, blev han af Østre Landsret dømt hertil, hvilket stadfæstedes ved H.D. 31/5 1956 (U. 1956 p. 730). For H.R. forelå bl. a. en erklæring fra Direktoratet for Fængselsvæsenet, der udtalte, at direktoratet principielt måtte nære betænkelighed ved, at personer af tiltaltes aldersklasse anbringes i arbejds hus, men at man imidlertid efter de foreliggende oplysning-

ger om tiltalte, herunder om hans kriminelle fortid, fandt ham bedst placeret i arbejdshus, hvorved direktoratet også henså til de beskæftigelsesmuligheder, der kunne bydes tiltalte henholdsvis i arbejdshus og i fængsel (om aldersforholdene for de i arbejdshus indsatte se Jesper Simonsen i N.T.f.K. 1952 p. 126).

To tiltalte var fundet skyldige bl. a. i 14 indbrudstyverier i lejligheder og forretningslokaler, hvor de havde stjålet effekter og kontanter, i et enkelt tilfælde til en samlet værdi af ca. 15.000 kr. De, der nu var 40 år og 35 år gamle, var begge straffet talrige gange med langvarigere fængselsstraffe for tyveri m. m. og senest i 1952 idømt arbejdshus, hvorfra de var prøveløsladte kortere tid inden de nu foreliggende forbrydelser. Medens de ved Københavns Byret blev idømt arbejdshus, blev de af Østre Landsret dømt til at tages i sikkerhedsforvaring, hvilket stadfæstedes ved H.D. 30/8 1956 (U. 1956 p. 1007), idet dog een af de deltagende fem dommere stemte for at dømme til gentagen indsættelse i arbejdshus (om sikkerhedsforvaringens klientel se Jesper Simonsen i N.T.f.K. 1952 p. 129 og De Nordiska Kriminalistföreningarnas Årsbok 1951—52, særlig Worm p. 105).

Under henvisning til bemærkningerne i referatet i N.T.f.K. 1954 p. 223 ang. spørgsmålet om anvendelse af straf eller sikkerhedsforanstaltninger, navnlig psykopatforvaring, overfor særlig grove og farlige forbrydere, kan nævnes H.D. 20/6 1956 (U. 1956 p. 790). Den drejede sig om en 28-årig daglejer, der tidligere var straffet for tyveri og vold, og som nu havde kvalt sin husbonds 11-årige datter og derefter havde gjort liget til genstand for forskellige kønsakter. Retslægerådet udtalte bl. a., at han ikke var sindssyg eller åndssvag, men svagt begavet, og at han nu på det seksuelle område fremtrådte som udtalt forkvaklet og abnorm, med fetichistiske og transvestitiske træk. Han måtte anses uegnet til påvirkning gennem straf og ville sikkert også selv efter en evt. langvarig strafafsoning frembyde stor fare for retssikkerheden, og det måtte tilrådes, at han anbragtes i psykopatforvaring, hvor spørgsmålet om kastration kunne tages op til overvejelse. Ved Vestre Landsrets nævningedom blev spørgsmålet om henførelse under straffelovens § 17 besvaret bekræftende, og han blev derefter fundet uegnet til påvirkning gennem straf og dømt til psykopatforvaring. Dommen påankedes af anklagemyndigheden med påstand om, at han idømtes fængselsstraf. I en for Højesteret fremlagt erklæring udtalte den konstituerede overlæge ved Psykopatanstalterne i Herstedvester, at tiltalte var særdeles velegnet til den i psykopatanstalterne anvendte behandling, og at han næppe ville være til særlig ulempe for arbejdet med de øvrige forvarede, og at hans farlighed ikke formentes til hinder for en sådan anbringelse. Endvidere forelå en udtalelse fra Justitsministeriet, der bl. a. oplyste, at der til begge de fængsler, hvori livsvarig eller anden meget langvarig fængsels-

straf udstås, er knyttet psykiater. H.R. fandt ikke tiltalte uegnet til påvirkning gennem straf og idømte ham fængsel på livstid, idet dog to af de deltagende fem dommere fandt tiltalte uegnet til påvirkning gennem straf og stemte for at stadfæste landsrettens dom.

Se endvidere den under *Manddrab* refererede H.D. i U. 1956 p. 31.

Betinget dom.

En 32-årig mand, der tidligere var straffet fem gange for tyveri, samleje med et barn og vold, og som senest var løsladt i sommeren 1952, havde i juli 1953 en aften ca. kl. 23 på en landevej forsøgt at tiltvinge sig samleje med en ham ubekendt kvinde, som han tvang af cyklen og slæbte bort fra vejen, hvorunder han gav hende to slag i ansigtet med flad hånd. Da en bil nærmede sig, opgav han imidlertid sit forehavende og flygtede. Retslægerådet udtalte, at han måtte betegnes som forfalden og havde været spirituspåvirket på gerningstiden, samt at han ikke var uegnet til påvirkning gennem straf, men at han efter sin løsladelse burde underkastes afvænningsbehandling. Ved Østre Landsrets nævningedom blev han anset med fængsel i 1 år, idet dog straffen gjordes betinget med en prøvetid på 3 år, i de første 2 år under tilsyn, og tillige på vilkår, at han undergav sig psykiatrisk behandling i forbindelse med antabuskur (med en højere straf end fængsel i 1 år ville der iflg. straffelovens § 56, stk. 1, ikke kunne gives betinget dom). Ved H.D. 6/4 1954 (U. 1954 p. 484) ændredes straffen til en ubetinget straf af fængsel i 2 år.

En 23-årig ustraffet husassistent stjal i sin plads en bankbog, hvorpå hun i fire gange hævede 3.500 kr. Endvidere tilegnede hun sig 100 kr., der var betroet hende til indkøb, hvorefter hun samme dag hemmeligt forlod pladsen og fløj til Paris. De stjalne penge brugte hun hovedsagelig til fornøjelser, tøj o. l. Ved underretten blev hun anset med en betinget straf af fængsel i 6 mdr. Ved Ø. L. R.s dom af 8/4 1954 (U. 1954 p. 813) blev hun idømt en ubetinget straf af fængsel i 4 mdr., idet det i dommen bl. a. udtales, at der navnlig under hensyn til det stjalne beløbs størrelse, at tyverierne var begået i plads, og til de formål, hvortil de stjalne penge var anvendt, ikke fandtes grundlag for at idømme hende — der nu havde fået en kontorstilling og bopæl hos sine forældre, og som havde passet det af underretten anordnede tilsyn upåklageligt — en betinget straf.

Fire, i det hele ustraffede, garveriarbejdere i alderen fra ca. 35 år til ca. 47 år havde hver på arbejdspladsen stjålet betydelige kvanta skind til værdi fra ialt 1050 kr. til 1800 kr. og var herfor ved underretten blevet idømt betingede straffe af fængsel fra 3 til 4 mdr. Ved Ø.L.R.s dom af 22/4 1954 (U. 1954 p. 818) blev straffene gjort ubetingede.

En tiltalt ekstraarbejder ved D.S.B., født den 21/3 1925 og ustraffet, havde i tre gange i tiden 1953—1955 fra godsvogne stjålet for 37 kr. frugtvin og sammen med en overportør stjålet for 200 kr. cigarer m. v. Endvidere havde han begået hæleri m. h. t. nogle strømpes, pilsnere og cigaretpakker, som overportøren og en stationsbetjent havde stjålet fra banerne. Medens han ved underretten ansås med en betinget straf af fængsel i 4 mdr., blev han ved Ø.L.R.s dom 11/1 1956 (U. 1956 p. 415) anset med en ubetinget straf af fængsel i 60 dage (jfr. m. h. t. denne og foranstående dom v. Eyben: „Strafudmåling“ p. 229 om, at man af generalpræventive hensyn er noget tilbageholdende overfor pladstyerier fra større firmaer og statsinstitutioner som post- og jernbanevesen).

En 23-årig, ustraffet tiltalt havde for at undgå domfældelse i en faderskabssag ladet en anden mand møde for sig til udtagelse af blodprøve, hvorunder den pågældende foreviste tiltaltes skattebillet som legitimation. Ø.L. dømte tiltalte efter straffelovens §§ 174 og 178 og for forsøg på bedrageri efter § 285, stk. 1, jfr. § 279, jfr. § 21, til fængsel i 4 mdr. Ved H.D. 25/1 1956 (U. 1956 p. 259) blev tiltalte efter de to førstnævnte bestemmelser — tiltalte blev af processuelle grunde i betragtning af tiltalens nærmere beskaffenhed frifundet for forsøg på bedrageri — anset med en betinget straf af fængsel i 3 mdr., dog med dissens. Ved denne strafudmåling toges formentlig bl. a. hensyn til, at der var forløbet godt 14 mdr. efter landsretsdommen, inden sagen kom til pådømmelse ved H.R.

En 33-årig, ustraffet tiltalt, der i de sidste ca. 15 år havde været under åndssvageforsorg med periodiske anstaltsophold, havde i to tilfælde gjort sig skyldig i uterligt forhold af tildels grov karakter overfor en 10-årig pige. Retslægerådet betegnede ham som sinke og uegnet til påvirkning gennem straf, men tilrådede, at der, såfremt det ikke fandtes mere hensigtsmæssigt at lade ham forblive under åndssvageforsorg, beskikkedes ham et tilsyn, der kunne påse, at han fortsat fik passende lægehjælp. Ved Østre Landsrets nævningedom blev han — der kort forinden efter eget ønske på grundlag af den under sagen foretagne lægeundersøgelse var udskrevet af åndssvageforsorgen — henført under straffelovens § 17, og idet han fandtes egnet til påvirkning gennem straf, idømtes han fængsel i 2 år. Efter at han havde påanket denne dom med påstand om, at han blev undergivet tilsyn efter straffelovens § 70, blev dommen ved H.D. 5/3 1956 (U. 1956 p. 432) stadfæstet med den ændring, at straffen bestemtes til fængsel i 1 år, og at straffen gjordes betinget med en prøvetid på 5 år under et nærmere angivet tilsyn af Dansk Forsorgsselskab.

Endvidere henvises til Ø.L.s dom i U. 1956 p. 564, refereret under afsnittet: bedrageri og underslæb.

Konfiskation.

En tiltalt havde truffet aftale med en anden person om at afkøbe denne et parti ubanderrollerede cigaretter. Ved tiltaltes ankomst til det sted, hvor cigaretterne efter aftale skulle leveres ham, blev han imidlertid anholdt. I Østre Landsrets dom 18/5 1956 (U. 1956 p. 892) udtaltes, at selv om et større kontant beløb, som tiltalte havde medbragt, måtte antages bestemt til købet af cigaretterne, var der hverken i straffelovens § 77 eller toldlovens § 48 hjemmel til at konfiskere beløbet.

I en række tilfælde ang. ulovlige „gavebiler“ eller andre ulovligheder i forbindelse med indkøbsordningen for automobiler har H.R. undladt konfiskation af pågældende automobil, jfr. U. 1954 p. 27, 417, 926, 934 og tildels p. 276 samt 1955 p. 42 og 285. Der kan herved henvises til bemærkningerne i referatet i N.T.f.K. 1954 p. 230.

Det kan nævnes, at der i to domme i U. 1954 p. 548 og 1956 p. 104, jfr. T.f.R. 1956 p. 355, var spørgsmål om forholdet mellem statens konfiskationskrav og trediemands rettigheder i det konfiskerede automobil.

Forældelse.

I straffelovens § 96, stk. 1, bestemmes, at adgangen til at fuldbyrde straf af bøde, hæfte samt af fængsel ikke over 1 år bortfalder efter 5 års forløb. Af Vestre Landsrets kendelse af 26/6 1954 (U. 1954 p. 880) fremgik, at en domfældt, der i april 1948 bl. a. var blevet idømt en bøde på 4.000 kr., med myndighedernes tilladelse havde afdraget på bøden, men senere havde undladt at overholde afdragsvilkårene, hvorefter justitsministeriet i august 1953 forlangte den resterende del af bøden inddrevet eller domfældte hensat til afsoning, dog at spørgsmålet om forældelse, hvis domfældte ønskede det, først skulle forelægges domstolene. I landsrettens kendelse udtales derefter, at de trufne afdragsordninger og de skete afdragsbetalinger ikke kunne medføre, at den ovennævnte femårsfrist regnedes fra et senere tidspunkt end tidspunktet for dommens eksigibilitet, og at adgangen til at fuldbyrde dommen derfor var bortfaldet (jfr. Krabbe: komm. strfl. (4. udg.) p. 341 og Bjarne Frandsen og Tryde i N.T.f.K. henholdsvis 1949 p. 260 ff. og 1955 p. 246 ff.).

Manddrab — Medvirken til selvmord — Spørgsmål om drab var begået bl. a. under hypnotisk påvirkning.

En 40-årig lægefrue blev indlagt på sygehus efter at have taget en stor dosis sovepiller. Om aftenen kom hendes mand, den 48-årige overlæge L., ud på sygehuset, hvor en af lægerne udtalte, at der var mulighed for, at hun overlevede det, hvad L ikke selv troede. Senere på aftenen kom han, efter at have læst et af hustruen

efterladt afskedsbrev, igen, medbringende en morfinsprøjte og et glas tetraon, og medens han var alene på sygestuen sprøjtede han tetraon i en slange, hvorfra der førtes glucose ind i hendes arm, idet han efter sin forklaring ville bedøve hende, så hun ikke vågnede op før døden. 5 dage efter døde fru L af lungebetændelse. Retslægerådet udtalte bl. a., at dødelig udgang i det foreliggende tilfælde måtte anses sandsynligere end overlevelse. Den ved fru L's tabletindtagelse fremkaldte barbitursyreforgiftning med svære lungebetændelser kunne alene fremkalde døden, men det kunne ikke udelukkes, at den indsprøjtede morfin kunne have medvirket til det sygdomsforløb, der førte til døden. L blev, overensstemmende med tiltalen, af nævningerne anset skyldig i forsøg på manddrab, straffelovens § 237, jfr. § 21, stk. 1 og 2, medens spørgsmål om anvendelse af §§ 17 og 85 besvaredes benægtende, hvorefter L idømtes fængsel i 4 år. Dommen er refereret i U. 1955 p. 551, der indeholder en nærmere gengivelse af proceduren og retsbelæringen, der bl. a. også er inde på spørgsmålet om medvirken til selvmord, straffelovens § 240, hvilket spørgsmål yderligere omtales af Hoff i U. 1955 B p. 148 og N.T.f.K. 1956 p. 103—105, jfr. Hurwitz: Den danske Kriminalret, speciel del p. 237.

En tiltalt H fandtes ved Østre Landsrets nævningedom skyldig i et bankrøveri af særlig farlig karakter og i et forsøg herpå samt i manddrab ved under det nævnte forsøg at have dræbt to bankfunktionærer ved pistolskud. Medtiltalte N fandtes ligeledes skyldig i disse forbrydelser ved — som det siges i de bekræftende besvarede nævningespørgsmål — at have „planlagt og ved påvirkning af forskellig art, herunder hypnotisk påvirkning, tilskyndet“ H til forbrydelserne. Ved landsrettens dom blev H dømt til psykopatforvaring, medens N idømtes fængsel på livstid. Begge de tiltalte påankede dommen. H nedlagde for H.R., hvor der på grundlag af en ny mentalundersøgelse af H forelå en fornyet udtalelse fra Retslægerådet, påstand om, at dommen ændredes derhen, at han principalt undergaves et nærmere angivet psykiatrisk tilsyn og subsidiært anbragtes på sindssygehospital, medens N af nærmere angivne processuelle grunde påstod dommen ophævet og sagen hjemvist til landsretten. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse. Ved H.D. 18/11 1955 (U. 1956 p. 31) udtaltes forsåvidt angik H, at der måtte lægges afgørende vægt på retssikkerheden, og dommens bestemmelse om hans anbringelse i psykopatforvaring fandtes herefter at burde tiltrædes. N's hjemvisningspåstand blev ikke taget til følge, og landsrettens dom blev herefter stadfæstet for begge tiltaltes vedkommende. I N.T.f.K. 1955 p. 289—317 har statsadvokat Bech, foruden at trække omridsene af domsforhandlingen i landsretten op, udførligt refereret de tiltaltes forklaringer under efterforskningen m. v. samt de afgivne lægelige erklæringer.

Falsk Forklaring.

I tilslutning til referatet i N.T.f.R. 1954 p. 235 kan nævnes Ø.L.s dom af 15/8 1956 (U. 1956 p. 1099) angående en kvinde, der var sat under tiltale for falsk forklaring for retten ved under en faderskabssag i retten at have benægtet samleje i avlingstiden med andre end F, hvis faderskab stred mod Rh og S-systemet. Retsmedicinsk Institut havde udtalt, at en samtidig udelukkelse efter de to systemer måtte antages at have den sikkerhed, det er muligt at opnå ved en biologisk undersøgelse. Kvinden frifandtes ved underrettens dom, der udtalte, at uanset den beviskraft, der i en faderskabssag ville kunne tillægges den foreliggende faderskabsudelukkelse, var der ikke oplyst omstændigheder vedr. kvindens vandel af en sådan vægt og betydning, at de i tilstrækkelig grad støttede den på faderskabsudelukkelsen støttede formodning om, at hun i avlingstiden måtte have haft samleje med nogen anden end F. Denne dom stadfæstedes af landsretten i henhold til grundene.

Bedrageri og Underslæb.

En tiltalt, der forsætlig havde søgt at få en person uberettiget dømt til betaling af en væksel ved hos vedkommende domstol at fremkalde en vildfarelse m. h. t. kravet mod den pågældende, blev ved Østre Landsrets dom 30/4 1956 (U. 1956 p. 879) dømt for forsøg på bedrageri (jfr. Hurwitz: Den danske Kriminalret, speciel del p. 448—49).

En sagfører, der havde en manko på ca. 30.000 kr. på klientkonto, som han ikke var i stand til at dække på anfordring, men dækkede ved realisation af illikvide midler, dømtes ved Østre Landsrets dom 21/3 1956 (U. 1956 p. 564) for underslæb (jfr. Hurwitz: Den danske Kriminalret, speciel del p. 416—19 og Oscar Lassen i „Sagførerbladet“ 1956 p. 133—34, med redaktionsbemærkning). Straffen, der bestemtes til fængsel i 8 mdr., gjordes betinget.

Motor- og færdselslov.

En 50-årig, ustraffet — bortset fra en mindre motorbøde — droskechauffør havde på en længere tur, hvorunder han havde drukket sammen med en passager, ført sin motordroske i spirituspåvirket tilstand og herunder kørt med uforsvarlig stor hastighed og gentagne gange i venstre side, hvorved han forhindrede en forfølgende politivogn i at overhale ham. Ved underretten idømtes han hæfte i 12 dage og frakendtes førerbeviset for 1 år. Anklagemyndigheden havde nedlagt påstand om, at retten til at udøve erhvervsmæssig personbefordring frakendtes ham indtil videre i medfør af straffelovens § 79, hvorefter den der udøver en virksomhed, som kræver særlig autorisation eller godkendelse,

ved en dom for et strafbart forhold kan frakendes retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed, såfremt det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen. Denne påstand blev ikke taget til følge. Østre Landsret, der stadfæstede frakendelsen af førerbeviset for 1 år, men forhøjede straffen til hæfte i 30 dage, frakendte i medfør af straffelovens § 79 den pågældende retten til indtil videre at udøve erhvervsmæssig befordring af personer. Ved H.D. 21/4 1955 (U. 1955 p. 513) udgik denne bestemmelse om frakendelse i medfør af § 79, hvorimod førerbeviset frakendtes ham for 2 år, hvilket altså i den heromhandlede henseende ansås som en tilstrækkelig reaktion. Straffen af hæfte i 30 dage stadfæstedes.

Vestre Landsrets dom af 21/10 1954 (U. 1955 p. 138) drejede sig om en vognmand, der var tiltalt efter den dagældende motorlovs § 34, fordi en af hans chauffører havde kørt med et betydeligt overlæs. Han fandtes ikke at have ført fornøden kontrol med, at hans vogne ikke blev overlæssede, og idet hensås til, at han kunne have økonomisk fordel af, at der kørtes med overlæs, fandtes han på strafbar måde at have medvirket til den foreliggende overtrædelse af motorlovens § 34. Sådanne tvivlsspørgsmål om ejerens ansvar for chaufførens kørsel med overlæs er ikke længere aktuelle, efter at det i færdselslov nr. 153 af 24/5 1955 § 45, stk. 5, er bestemt, at ejeren er ansvarlig for kørsel med overlægt, såfremt kørslen er foretaget i hans interesse, selvom køretøjet føres af en anden.

Kvaksalveri.

H.D. 8. juni 1955 (U. 1955 p. 744) angik en mand, der var tiltalt for overtrædelse af lov nr. 72 af 14/3 1954 om udøvelse af lægegerning § 24 (alm. kvaksalveri) og § 25, stk. 1 (kvaksalveri m. h. t. smitsomme sygdomme). Han havde taget et 10 måneder gammelt barn, som han vidste var hårdt angrebet af børnelammelse, under sin sædvanlige behandling, bestående af strygninger og indgnidning med en vædske i forbindelse med det for ham afgørende, at han mente sig fyldt af en særlig kraft fra gud, der bevirkede, at hans patienter blev helbredet. Vestre Landsret fandt det godtgjort, at han havde udsat barnets helbred for påviselig fare — medens det ikke ansås godtgjort, at han havde forårsaget væsentlig skade på barnets helbred — og dømte ham derfor for overtrædelse af § 24. Derimod fandt landsretten det betænkeligt at anse det godtgjort, at han havde behandlet en person for smittefarlig sygdom og frifandt ham derfor for overtrædelse af § 25, stk. 1. H.R.s flertal stadfæstede denne afgørelse, idet det udtaltes, at landsrettens dom måtte forstås således, at landsretten ikke havde anset det godtgjort, at barnet havde befundet sig i et smittefarligt stadium af sygdommen, og at anklagemyndighedens påstand om domfældelse efter § 25, stk. 1, herefter ikke kunne på-

kendes af H.R. uden en selvstændig bedømmelse af bevisernes vægt. Og til en sådan bedømmelse har H.R. efter rpl. ikke kompetence. Tiltalte, der tidligere 2 gange var anset med bøde og 1 gang med hæfte for overtrædelse af lægeloven, blev af landsretten anset med hæfte i 20 dage. H.R. forhøjede straffen til hæfte i 60 dage og gav ham i medfør af lægelovens § 27 pålæg om helt at afholde sig fra at tage syge i kur.

Ansvar for aktieselskabs bestyrelsesmedlemmer.

Et ejendomsaktieselskab havde foretaget forskellige ulovlige lejeforhøjelser, i hvilken anledning der rejstes tiltale mod dets 3 bestyrelsesmedlemmer, T_1 — T_3 . I byrettens dom betegnedes T_1 som selskabets egentlige ejer og som den faktisk bestemmende i alle selskabets forhold. Om T_2 og T_3 udtalte dommen, at uagtet de ikke kunne antages at have taget aktivt del i de pågældende dispositioner, fandtes de dog som medlemmer af selskabets bestyrelse medansvarlige for ulovlighederne, som de havde været eller dog burde have været bekendt med. Herefter dømtes de alle tre. Østre Landsret stadfæstede dommen i henhold til dens grunde. Ved H.D. 18. oktober 1955 (U. 1955 p. 1004) blev T_2 og T_3 imidlertid frifundet, idet det udtaltes, at landsrettens dom måtte forstås således, at det ikke var anset bevist, at de havde været bekendt med ulovlighederne, hvorhos det videre udtaltes, at der ikke i dommen var statueret bevis for noget forhold, der kunne medføre, at de under de foreliggende forhold i deres egenskab af bestyrelsesmedlemmer måtte anses strafferetligt ansvarlige eller medansvarlige for ulovlighederne. Hermed er formentlig udtrykt, at landsrettens udtalelse om, hvad de tiltalte „burde have været bekendt med“ måtte opfattes som alene baseret på deres stilling i almindelighed som bestyrelsesmedlemmer, altså forsåvidt på et objektivt grundlag, og ikke på en konkret bedømmelse af de foreliggende nærmere omstændigheder. Een dommer mente dog, at de tiltalte som bestyrelsesmedlemmer burde have været bekendt med ulovlighederne og have hindret dem, og stemte herefter for at stadfæste domfældelsen. Der kan henvises til den i N.T.f.K. 1952 p. 273 refererede dom i U. 1949 p. 33 ang. et spørgsmål om en bestyrelsesformands ansvar for direktørens dispositioner.

O. Kaarsberg.